

Wat betekent de advent voor gezinnen, onder andere voor gezinnen met kinderen die binnenkort gedoopt worden, die zich voorbereiden om de eerste communie of het vormsel te ontvangen?

Ik zie het gezin in de eerste plaats als een plaats van 'opvoeding', dat wil zeggen 'voedsel geven waardoor je groter en rijper wordt'. Een gezin blijft de eerste plaats van 'gelukkig worden' en is dus ook een plaats om de Blijde Boodschap door te geven.

Een kind kan groeien in geloof en zal het gemakkelijker aannemen in de mate dat het het getuigenis van zijn ouders heeft. Getuigenis betekent niet dat die ouders veel theologische kennis hebben, het betekent ook niet noodzakelijk dat ze er veel over spreken. Het kan bestaan in heel eenvoudige tekens. Maar als een kind zijn ouders ziet bidden, dan is dat een beeld dat het heel zijn leven zal bijhouden, los van de vraag of het kind zelf gelovig wordt. Het zal voor hem of haar altijd een vraag blijven wat dat betekent: "Ik heb mijn ouders thuis of in de kerk op hun knieën zien zitten (zoals dat vroeger was) of ze waren gewoon luisterend aanwezig, in stilte, zonder een woord te zeggen. Wat roept dat op? Dat is belangrijk voor de opvoeding

De ouders kunnen hun eigen geloof ook voeden met wat de kinderen beleven en ervaren. Dankzij het doopsel, de eerste communie, het vormsel van hun kinderen (misschien later wel een huwelijk of een wijding) verdiepen ze hun eigen geloof en maken ze opnieuw de geloofsgeschiedenis mee. Zoals wij in ons leven de geschiedenis van Israël herhalen die in de bijbel verteld wordt, zo bouwen de ouders opnieuw hun geloofsleven op dankzij de toekomst van hun kind. Dat is toch een heel boeiend avontuur.

Het is goed dat de ouders met het essentiële in contact komen. Daarmee zijn ook we terug bij de vraag wat advent betekent in deze corona-periode. Ik denk spontaan terug aan het getuigenis dat ik hoorde bij verschillende ouders na de recente vormselvieringen die in een hele andere context moesten doorgaan. Iedereen zat er mee in: "Wat zal dat geven? Het zal een grote mislukking zijn." De ouders waren ontgoocheld dat het niet kon doorgaan zoals voorzien. Waarin was men eigenlijk ontgoocheld? Waarschijnlijk in het feest en de schone kleren. De ervaring was echter dat de zogenaamde vereenvoudigde ritus veel sprekender was. Eigenlijk betekende dit gewoon: we houden ons alleen bezig met het essentiële, want voor de rest hebben we geen tijd en geen mogelijkheid. Er is daarbij misschien nog een positieve vrucht van de corona. De kinderen moesten in hun bubbel blijven bij de familie, terwijl de priester rondging voor het vormsel. Zo werden de ouders plots bewust: ik ben eigenlijk verantwoordelijk voor het geloof van dat kind! Het is geen kinderlijk gedoe dat zich vooraan in de kerk afspeelt, waarop ik sta toe te kijken. Plots staan we erbij en dat heeft veel mensen geraakt.

In een gezin kunnen de sacramenten dus veel betekenen op een positieve manier. We moeten verlost geraken van een aantal bijkomstigheden waarmee men het geloof identificeert. Het is begrijpelijk dat men dan mettertijd het geloof 'laat vallen'. Maar wat je laat vallen is niet het geloof, maar een oppervlakkig gedoe.